

Johanna Spyri

Heidi

Traducere de Ana-Maria Scarlat
Ilustrații: Șerban Andreescu

Partea I. Anii în care Heidi a învățat și a călătorit

I. Pe drum spre unchiul din Alm.....	7
II. Cu bunicul	16
III. Pe pășune	22
IV. În coliba bunicii.....	30
V. Doi vizitatori	38
VI. Un capitol nou cu lucruri noi.....	43
VII. Domnișoara Rottenmeier are o zi proastă	49
VIII. Tulburări mari în casa familiei Sesemann.....	56
IX. Stăpânul casei aude despre niște isprăvi ciudate	62
X. O bunică.....	65
XI. Heidi câștigă în unele privințe și pierde în altele	70
XII. Casa familiei Sesemann este bântuită	74
XIII. Sus pe munte într-o după-amiază de vară	80
XIV. Duminica, atunci când se aud clopotele bisericii.....	90

Partea a II-a. Heidi se folosește de experiența ei

XV. Pregătiri pentru o călătorie	97
XVI. Un vizitator pe munte.....	101
XVII. Revanșă	106
XVIII. Iarna în sat.....	112
XIX. Iarna continuă	118
XX. Vești de la prieteni îndepărtați	123
XXI. Despre viitoarele evenimente de la munte	132
XXII. Se întâmplă ceva neașteptat.....	137
XXIII. Despărțire pentru a se întâlni din nou	145

I. Pe drum spre unchiul din Alm

Vechiul orașel Mayenfeld se află într-un loc fermecător. Dinspre acesta, o cărare trece prin întinderi verzi și împădurite spre poalele munților care privesc impunător valea de dedesubt. Acolo unde cărarea începe să devină prăpăstioasă și abruptă, drumețul se întâlnește cu miasele subtile ale ierburilor înțepătoare de pe câmp.

Într-o dimineață însorită de iunie, o domniță înaltă, robustă din regiunea montană urcă pe cărarea îngustă ținând de mână o fetiță. Obrajii celei mici erau atât de îmbujorați încât nuanța lor se vedea chiar și pe pielea sa colorată de soare. Totuși, nu era de mirare, deoarece, în ciuda căldurii, micuța, care abia avea cinci ani, era înfoclită de parcă urma să țină piept unui ger cumplit. Silueta ei era greu de deosebit pentru că purta două rochii, dacă nu chiar trei, iar în jurul umerilor avea un șal mare din bumbac, de culoare roșie. Încălțată cu ghete grele bătute cu ținte, această mică făptură înfierbântată și fără formă urca ușor pe munte.

Cele două mergeau de aproape o oră când ajunseră într-un cătun de la jumătatea marelui munte Alm, numit „Im Dörfli” sau „Micul Sătuc”. Acesta era locul în care se născuse fata mai mare și, prin urmare, aceasta fu salutată de aproape toată lumea; oamenii o strigau de la ușile și ferestrele caselor, ba chiar, foarte des, și de pe drum. Dar, răspunzând la întrebări și la saluturi pe măsură ce trecea pe lângă oameni, aceasta nu zăbovi și se opri doar atunci când ajunse la capătul satului. În jur nu mai rămăseseră decât câteva colibe împrăștiate, iar din cea mai îndepărtată se auzi o voce strigând din dreptul unei uși deschise:

— Deta, stai, te rog, o clipă! Vin cu tine dacă îți continui drumul în sus.

Când fata se opri ca să aștepte, copila îi dădu drumul imediat la mână și se așeză fără întârziere pe pământ.

— Ai obosit, Heidi? o întrebă Deta pe copilă.

— Nu, dar mi-e cald, răspunse ea.

— Ar trebui să ajungem sus într-o oră, dacă faci pași mari și urci folosindu-ți toată puterea.

Astfel încercă fata mai mare să își încurajeze mica însoțitoare.

O femeie corpulentă, cu un aspect plăcut ieși din casă și li se alătură celor două. Copila se ridică și merse în urma celor două, care, fiind vechi cunoștințe, începură imediat să vorbească despre prietenii lor din zonă și despre oamenii din cătun, în general.

— Unde duci copila, Deta? Întrebă nou-venita. E fata pe care a lăsat-o sora ta?

— Da, răspunse Deta. O duc la unchiul din Alm și vreau să rămână acolo.

— Doar nu vorbești serios când spui că o duci acolo, Deta! Probabil ți-ai pierdut mințile de vrei să te duci la el. Sunt sigură că bătrânul o să te poftască pe ușă afară și nici măcar nu o să te asculte.

— De ce nu? Din moment ce el e bunicul ei, e timpul să facă ceva pentru copilă. Am avut grijă de ea până vara asta și acum mi s-a oferit un loc bun de muncă. Copila nu o să mă împiedice să accept, ascultă ce îți spun!

— Nu ar fi atât de dificil dacă el ar fi ca ceilalți muritori. Dar îl cunoști. Cum ar putea avea grijă de un copil, în special unul atât de mic? Ea n-o să se înțeleagă niciodată cu el, sunt sigură de asta! În fine..., povestește-mi planurile tale.

— O să mă duc într-o casă splendidă din Frankfurt. Vara trecută, niște oameni au plecat la băi și eu am avut grijă de camerele lor. Au ajuns să mă placă și voiau să mă ia cu ei, dar nu puteam să plec. S-au întors acum și m-au convins să merg cu ei.

— Mă bucur că nu sunt eu copila! a exclamat Barbara, cutremurându-se. Nimeni nu știe nimic despre viața bătrânului de acolo de sus. Nu vorbește cu nicio ființă, iar de la sfârșitul unui an până la următorul sfârșit de an se ține departe de biserică. Oamenii nu-i stau în cale când coboară o dată pe an printre noi. Toți ne temem de el și chiar arată ca un păgân sau ca un indian bătrân cu sprâncenele alea groase, cărunte și cu barba uriașă, nefirească. Toți ne temem să-l întâlnim singuri când rătăcește pe drum cu toiagul său răsucit.

— Asta nu e vina mea, a spus Deta cu încăpățănare. N-o să-i facă niciun rău; iar, dacă îi face, el e responsabil, nu eu.

— Mi-aș dori să știu ce îi apăsă conștiința bătrânului. De ce ochii lui sunt atât de aprigi și de ce trăiește acolo sus de unul singur? Nimeni nu-l vede niciodată și auzim multe lucruri ciudate despre el. Sora ta nu ți-a spus nimic, Deta?

— Bineînțeles că mi-a spus, dar trebuie să-mi țin gura. M-ar face să plătesc pentru asta dacă aș vorbi.

Barbara își dorea cu ardoare de multă vreme să știe ceva despre bătrânul unchi și de ce locuia departe de orice alte persoane. Nimeni nu avea un cuvânt bun de spus despre el, iar când oamenii discutau totuși, nu vorbeau deschis, ci cu teamă. Ea nu-și putea explica nici măcar de ce i se spunea unchiul din Alm. Nu avea cum să fie unchiul tuturor oamenilor din sat, dar, din moment ce toată lumea îi spunea așa, la fel făcea și ea. Barbara, care locuia în sat de când se căsătorise, era bucuroasă să afle niște informații de la prietena ei. Deta fusese crescută acolo, dar, de când mama ei murise, ea plecase din sat ca să își câștige traiul.

Barbara o prinse pe Deta de mână în mod discret și îi spuse:

— Mi-aș dori să-mi spui adevărul despre el, Deta, tu știi adevărul – oamenii doar bârfesc. Spune-mi, ce s-a întâmplat cu bătrânul ca să-i întoarcă pe toți împotriva lui? Întotdeauna și-a urât semenii?

— Nu pot să-ți spun dacă întotdeauna i-a urât și asta dintr-un motiv foarte bun. El având 60 de ani și eu doar 26, nu poți să te aștepti ca eu să-ți povestesc despre tinerețea lui. Dar, dacă promiți că ții pentru tine și nu faci ca toți oamenii din Prätiggan, să duci vorba, pot să-ți spun o poveste bună. El și mama au venit din Domleschg.

— Cum poți să vorbești așa, Deta? răspunse Barbara pe un ton ofensat. Oamenii nu bârfesc prea mult în Prätiggan, iar eu întotdeauna pot să-mi țin gura, dacă trebuie. N-o să-ți pară rău că mi-ai spus, te asigur!

— În regulă, dar ține-te de cuvânt! o atenționează Deta.

Apoi se uită în jur ca să vadă dacă cea mică nu era prea aproape de ele ca să audă ce ar fi putut spune; dar fetița era de negăsit. În timpul în care cele două tinere discutară atât de mult, nu observară dispariția ei. Probabil trecuse mult timp de când cea mică renunțase să-și mai urmeze însoțitoarele. Deta, rămasă nemișcată, se uită după

ea peste tot, dar nu era nimeni pe cărarea ce, cu excepția câtorva curbe, era vizibilă până jos în dreptul satului.

— Uite-o acolo! Poți s-o vezi acolo? exclamă Barbara arătând spre un loc la o distanță măricică de cărare. Urcă alături de căprarul Peter și de caprele sale. Mă întreb de ce a întârziat atât de mult azi. Trebuie să spun că ne convine; el poate să aibă grijă de copilă în timp ce îmi povestești totul fără să fim întrerupte.

— I-ar fi foarte ușor lui Peter să o supravegheze, remarcă Deta. E deșteaptă pentru cei cinci ani ai săi și e foarte atentă. Am observat deseori lucrul ăsta și mă bucur pentru ea, pentru că o să-i fie de folos unchiului. El nu mai are nimic pe lume, cu excepția colibeii lui și a celor două capre.

— A avut mai mult la un moment dat? întrebă Barbara.

— Așa aș spune. El era moștenitorul unei ferme mari din Domleschg. Dar, încercând să fie un gentleman adevărat, a pierdut totul foarte repede din cauza băuturii și a jocurilor de noroc. Părinții lui au murit din cauza suferinței și el însuși a dispărut din locurile acelea. După mulți ani, s-a întors cu un băiețandru, fiul său, Tobias era numele lui, a devenit tâmplar și s-a dovedit a fi un om tăcut, liniștit. Multe zvonuri ciudate s-au auzit despre unchi și cred că de-aia a părăsit Domleschg pentru Dörfli. Avem o relație de rudenie, bunica mamei mele fiind o verișoară de-a sa. I-am spus unchiul și, pentru că suntem înrudiți din partea tatălui meu cu aproape toți oamenii din cătun, și ei i-au spus la fel. A fost numit „unchiul din Alm” când s-a mutat pe muntele Alm.

— Dar ce s-a întâmplat cu Tobias? întrebă Barbara nerăbdătoare.

— Așteaptă. Cum aș putea să-ți spun totul, dintr-odată? exclamă Deta. Tobias era ucenic în Mels, iar, când a devenit meșter, s-a întors în sat și s-a căsătorit cu sora mea, Adelheid. Întotdeauna fuseseră îndrăgostiți unul de altul și au fost foarte fericiți ca soț și soție. Dar bucuria lor a fost scurtă. Doi ani mai târziu, când Tobias ajută la construcția unei case, o bârnă a căzut pe el și l-a omorât. Adelheid a suferit de o febră violentă din cauza suferinței și a fricii și nu s-a mai recuperat vreodată. Niciodată nu fusese puternică și deseori suferea de niște stări ciudate, când nu știam dacă era trează sau adormită. La doar câteva săptămâni după moartea lui Tobias, au îngropat-o și

pe biata Adelheid. Oamenii au spus că cerul l-a pedepsit pe unchi pentru fărâdelegile sale. După moartea fiului său, el n-a mai vorbit cu nicio ființă. Apoi s-a mutat în munți, ca să trăiască acolo în vrajbă cu Dumnezeu și cu oamenii. Eu și mama am luat-o la noi pe fetița de un an a lui Adelheid, Heidi. Când am plecat la Ragatz, am luat-o cu mine; dar în primăvară, familia pentru care am lucrat anul trecut a venit din Frankfurt și a decis să mă ia în orașul lor. Sunt foarte fericită să obțin un post bun.

— Iar acum vrei să lași copilul cu acel bătrân îngrozitor. Chiar mă întreb cum poți s-o faci, Deta? spuse Barbara pe un ton plin de reproș.

— Mi se pare că am făcut suficient pentru copilă. Nu știu unde s-o duc în altă parte pentru că e prea mică să o iau cu mine în Frankfurt. Apropo, Barbara, tu unde mergi? Suntem deja la jumătatea muntelui.

Deta îi strânse mâna însoțitoarei sale și rămase nemișcată în timp ce Barbara se apropie de coliba mică, maronie de pe munte, care se afla într-o adâncitură la câțiva pași de cărare.

Aflată la jumătatea muntelui, coliba era protejată de vânturile puternice. Dacă ar fi fost expusă furtunilor, ar fi fost o locuință îndoielnică din cauza stării de degradare în care se afla. Chiar și așa, ușile și ferestrele se zguduiau, grinzile vechi se zgâlțâiau când vântul de la miazăzi mătura versantul. Dacă locuința s-ar fi aflat în vârful muntelui, vântul ar fi suflat-o în vale fără prea mult efort atunci când venea sezonul furtunilor.

Aici locuia Peter, căprarul, un băiat de 11 ani care în fiecare zi îndruma caprele din sat spre iarba scurtă și delicioasă de pe pășunile montane. Seara, Peter se grăbea spre sat alături de căprițele iuți de picioare. Când fluiera ascuțit cu degetele în gură, fiecare proprietar ieșea și își prelua capra. Aceștia erau în mare parte băieței și fetițe, deoarece caprele erau prietenoase, iar ei nu se temeau de ele. Acesta era singurul moment pe care Peter îl petrecea în compania altor copii, restul zilei animalele erau singurii săi prieteni. Acasă locuia cu mama sa și cu o bunică bătrână și oarbă, dar el stătea în colibă doar cât să înfulece pâinea și laptele la micul-dejun și același festin la cină. După aceea mergea la culcare în patul său. Întotdeauna pleca

la prima oră a dimineții și se întorcea seara târziu ca să poată să stea cu prietenii lui cât mai mult. Tatăl său, care se numea tot Peter, căprarul, avusese un accident cu câțiva ani în urmă. Mama sa, pe care o chema Brigida, era numită soția căprarului Peter, iar bunica sa oarbă era numită „bunica” atât de cei tineri, cât și de cei bătrâni de pretutindeni.

Deta așteptă zece minute ca să vadă dacă veneau copiii în urma ei cu caprele. Pentru că nu putea să-i găsească pe nicăieri, urcă puțin pentru a avea o priveliște mai bună în vale și privi dintr-o parte în alta, iar pe chip i se așternură semne vizibile de nerăbdare.

Între timp, copiii urcau încet în zigzag, deoarece Peter știa mereu unde să găsească tot felul de locuri bune de păscut pentru caprele lui. Biata fetiță îl urmase pe băiat cu foarte mare efort și gâfâia în hainele ei multe. Îi era atât de cald și se simțea atât de inconfortabil, încât putu urca doar pentru că își adunase toată puterea. Nu spusese nimic, dar îl privea cu invidie pe Peter care țopăia atât de ușor în picioarele goale și cu pantalonii săi subțiri. Invidia și mai mult caprele care se cățărau pe tufișuri, pietre și pe pantele abrupte cu picioarele lor subțiri. Așezându-se, dintr-odată, pe pământ, copila își dădu jos repede încălțărilor și ciorapii. Ridicându-se, își desfăcu șalul greu și cele două rochițe. Se dezbracă de ele fără prea mult efort și rămase doar într-o rochiță ușoară. Încântată, își ridică mânecile până în dreptul coatelor. Ca să scutească efortul de a le căra, deoarece mătușa ei o îmbrăcase în hainele de duminică peste veșmintele obișnuite, Heidi își aranjă frumos rochiile într-o grămadă și i se alătură lui Peter și caprelor. Acum era la fel de ușoară ca ei. Peter, care nu îi acordase multă atenție, zâmbi când o văzu în ținuta sa ușoară. Aruncând o privire în urmă, observă mica grămăjoară de rochii pe pământ, iar apoi zâmbi și mai larg, cu gura până la urechi; dar nu scoase niciun cuvânt.

Copila, simțindu-se liberă și confortabil, începu să discute cu Peter, iar el a fost nevoit să răspundă la multe întrebări. Fetița se interesă câte capre avea și unde le ducea, ce făcea cu ele când ajungea acolo și tot așa.

În cele din urmă, copiii ajunseră pe platoul din dreptul barăcii. Când Deta văzu micii drumeți petrecăreți, țipă strident:

— Heidi, ce-ai făcut? În ce hal arăți! Unde sunt rochiile și șalul? Au dispărut ghețele pe care doar ce ți le-am cumpărat și ciorapii noi pe care eu însămi i-am făcut? Unde sunt toate, Heidi?

Copila arată în jos tăcută și spuse:

— Acolo.

Mătușa ei urmări direcția degetului și descoperi o grămăjoară cu o mică bulină roșie în mijloc, pe care o recunoscu imediat ca fiind șalul.

— Copil nefericit! spuse Deta cu emoție. Ce înseamnă toate astea? De ce ți-ai dat jos toate hainele?

— Pentru că nu am nevoie de ele, spuse copila fără să-i pară deloc rău de fapta sa.

— Cum poți să fii atât de prostuță, Heidi? Ți-ai pierdut mințile? Continuă mătușa pe un ton în care supărarea era amestecată cu reproșul. Cine crezi că o să meargă acolo jos ca să ia lucrurile din nou? E un drum de jumătate de oră. Peter, te rog, fugi și adu-le. Nu te uita la mine de parcă ești lipit în locul ăla.

— Deja sunt în întârziere, răspunse Peter și nu se mișcă din locul în care, cu mâinile în buzunare, fu martorul izbucnirii violente a mătușii lui Heidi.

— Bine că stai și te holbezi, dar n-o să mergi mai departe, spuse Deta. O să-ți dau asta dacă te duci jos.

Îi flutură prin fața ochilor o monedă de cinci penny. Asta îl făcu pe Peter să o ia la goană în jos pe poteca cea mai directă. Se întoarse atât de repede încât Deta fu nevoită să îl recompenseze fără întârziere. El nu primea foarte des astfel de comori, prin urmare, chipul îi străluci și băgă râzând moneda în buzunar.

— Dacă mergi sus la unchi, ca noi, poți să cari tu hainele până ajungem acolo, spuse Deta.

Mai aveau de urcat o cărare abruptă care se afla în spatele colibei lui Peter. Băiatul luă repede hainele și o urmă pe Deta, cu mâna stângă ținând grămada de haine și cu dreapta fluturând toiagul. Heidi țopăi fericită pe lângă el și pe lângă capre.

După trei sferturi de oră ajunseră la coliba bătrânului, care se afla pe o piatră proeminentă, expusă în fața vânturilor, dar scăldată în lumina deplină a soarelui. De acolo, puteai să vezi foarte departe în

vale, iar în spatele colibeii se aflau trei brazi bătrâni cu ramuri dense și mari. Și mai în spate, bătrânele pietre gri se ridicau înalte și abrupte. Deasupra lor puteai vedea pășunile verzi și fertile, până când, în cele din urmă, stâncile pietroase atingeau crestele abrupte și goale.

Unchiul își construise o bancă lângă colibă de unde privea direct spre vale. Aici stătea, cu pipa în gură și cu ambele mâini odihnindu-i-se pe genunchi. Privi tăcut cum copiii se cățarau alături de capre și pe mătușa Deta în urma lor, pe care cei mici o depășiseră de mult. Heidi ajunse prima în vârf și, apropiindu-se de bătrân, întinse mâna spre el și spuse:

— Bună ziua, bunicule!

— Măi, măi, ce înseamnă asta? răspunse bătrânul cu o voce groasă.

Oferindu-i mâna doar o clipă, îi aruncă o privire lungă și pătrunzătoare pe sub sprâncenele lui dese. Heidi se uită la el fără să clipească și îl examinează cu foarte multă curiozitate, pentru că acesta arăta ciudat cu barba sa deasă, cărunță și cu sprâncenele stufoase care se întâlneau la mijloc asemenea unui tufiș.

Între timp ajunseră mătușa lui Heidi și Peter, care părea nerăbdător să vadă ce urma să se întâmple.

— Ziua bună, unchiule, spuse Deta pe măsură ce se apropia. Ea este copila lui Tobias și a lui Adelheid. Nu ai cum să ți-o amintești, pentru că ultima dată când ai văzut-o abia dacă avea un an.

— De ce o aduci aici? întrebă unchiul; apoi, întorcându-se spre Peter, continuă, pleacă și adu-mi caprele. Ai întârziat deja!

Peter se conformă și dispăru imediat, deoarece unchiul îi aruncase o așa privire încât era bucuros să plece.

— Unchiule, am adus fetița ca să stea cu tine, spuse Deta. Mi-am îndeplinit datoria în ultimii patru ani și acum e rândul tău să ai grijă de ea.

Ochii bătrânului se aprinseră de mânie.

— Sigur! exclamă el. Și ce o să fac eu când o să înceapă să plângă și să smiorcăie după tine? Copiii mici fac asta mereu, iar atunci o să fiu neajutorat.

— Va trebui să te descurci cu asta! ripostă Deta. Când bebelușul a fost lăsat în mâinile mele în urmă cu câțiva ani, am descoperit

singură cum să am grijă de micuța nevinovată și nimeni nu mi-a spus nimic. O aveam deja pe mama de care trebuia să mă îngrijesc și încă foarte multe lucruri de făcut. Nu poți să mă condamni că îmi doresc să câștig niște bani acum. Dacă nu poți să păstrezi copilul, poți să faci cu ea orice vrei. Dacă i se întâmplă ceva, tu ești responsabil și sunt sigură că nu vrei să îți împovărezi conștiința și mai mult.

În entuziasmul ei, Deta spusese mult mai multe decât intenționase, și asta pentru că nu avea conștiința tocmai curată. Unchiul se ridicase în timpul ultimelor ei cuvinte și acum o privea într-un fel ce o făcu să se retragă câțiva pași. Întinzând mâna într-un fel poruncitor, îi spuse:

— Pleacă de aici! Dispari! Du-te de unde ai venit și să nu te mai văd vreodată în fața ochilor!

Deta nu avu nevoie să i se spună de două ori. Îi spuse „La revedere” lui Heidi și „Adio” unchiului, apoi începu să coboare muntele. Entuziasmul său părea că o împinge înainte și începu să alerge într-un ritm amețitor. Oamenii din sat o strigară mai mult acum decât atunci când urcase, pentru că toți se întrebau ce făcuse cu cea mică. Toți le cunoșteau pe amândouă și le știau povestea. Când auzi de la ferestre și din pragul ușilor întrebări de genul: „Unde este copilul?”, „Unde ai lăsat-o, Deta?” și așa mai departe, ea răspunse din ce în ce mai ezitant: „Sus, cu unchiul din Alm... cu unchiul din Alm!” Se simți provocată pentru că femeile o strigau din toate părțile: „Cum ai putut să faci asta?”, „Biata făptură!”, „Ce prostie să lași un copil neajutorat acolo sus!” și iar, și iar: „Biată fetiță!” Deta alergă cât de repede putu și se simți ușurată când nu mai auzi strigătele, deoarece, cu toată sinceritatea, ea însăși se simțea neliniștită. Mama ei îi ceruse pe patul de moarte să aibă grijă de Heidi. Dar ea se consolă cu gândul că va putea să facă mai multe pentru copilă dacă putea să câștige niște bani. Era foarte bucuroasă să se îndepărteze de oamenii care interveniră în treburile ei și abia aștepta să ajungă la noua ei casă.

După ce Deta dispăru, unchiul se așeză pe bancă scoțând nori mari de fum din pipa sa. Nu vorbi, dar își ținu ochii ațintiți spre pământ. Între timp, Heidi se uită în jurul său și, descoperind adăpostul caprelor, trase cu ochiul înăuntru. Dar nu se putea vedea nimic. Căutând un lucru mai interesant, văzu cei trei brazi bătrâni din spațele colibei. Aici, vântul vuia printre ramuri, iar vârfurile copacilor se clătinau dintr-o parte în alta. Heidi rămase nemișcată ca să asculte. După ce vântul se domoli într-o oarecare măsură, ea ocoli coliba și se întoarse lângă bunicul ei. Îl găsi în aceeași poziție și se holbă la el, așezându-se în fața bătrânului cu brațele la spate. Bunicul, ridicându-și privirea, văzu copila stând nemișcată în fața lui.

— Ce vrei să faci acum? o întrebă el.

— Vreau să văd ce e în colibă, răspunse Heidi.

— Vino atunci, spuse bunicul, ridicându-se și intrând în colibă. Ia-ți și lucrurile, îi ordonă el.

— Nu le mai vreau, răspunse Heidi.

Bătrânul, întorcându-se spre ea, îi aruncă o privire pătrunzătoare. Ochii negri ai copilei sclipeau în așteptarea tuturor lucrurilor care urmau să se întâmple. „Nu duce lipsă de inteligență”, murmură el pentru sine. Cu voce tare adăugă:

— De ce nu mai ai nevoie de ele?

— Vreau să zburd sprintenă așa cum fac caprele!

— În regulă, poți să faci asta, dar ia lucrurile ca să le punem în dulap.

Copila se supuse. Bătrânul deschise ușa, iar Heidi îl urmă în odaia destul de spațioasă care ocupa întreaga colibă. Într-un colț, se aflau o masă și un scaun, iar în celălalt, patul bunicului. În altă parte a încăperii, un ceainic mare era suspendat deasupra căminului, iar în partea opusă, o ușă mare era băgată în perete. Pe aceasta o deschise bunicul. Era dulapul în care își ținea toate hainele. Pe un raft erau câteva cămăși, șosete și prosoape; pe un altul, câteva farfurii, căni și pahare; iar pe raftul de sus Heidi putu vedea o pâine rotundă, niște